

ממתק לישבת

זמני השבת

יחשלים תל אביב חיפה באר שבע
4:25 4:11 4:22 4:07
5:23 5:20 5:22 5:20
את השבת

נהנים עם איצו

שלום לך יומני היקר,

אצלנו בפתה, כמעט בכל בקר, נגשים כמה ילדים ללוח ורושמים שמות של אנשים הזקוקים לתפלה ולרפואה.

גם הבקר נכתבו על הלוח לפני התפלה, שמות של שני קרובי משפחה של חברים מהפתה. אבל ממש לפני שהתחלנו להתפלל, יהושע פתאום שאל בהסוס: "אני לא יודע עד כמה התפללות שלנו, באמת נחשבות. הרי אנחנו סתם פתה של ילדים פשוטים..."

היה נראה שהמורה ממש שמח על השאלה של יהושע. "מצוין, עוד לפני התפלה, נתיחס לשאלה החשובה הזאת", הוא אמר. "הרבה פעמים אנחנו חושבים שהתפלה שלנו היא תפלה קטנה, כי אנחנו אנשים קטנים. אבל בואו נזכר אילו שמות גדולים אנחנו מזכירים תמיד בתפלה, שמות האבות אברהם, יצחק ויעקב! זכות האבות הזאת עומדת לנו בשעת התפלה, ולא רק זה, אלא שכל התפללות, ולא משנה איפה בעולם הן נאמרות, הן פלן עוברות דרך חברון, מקום מנוחתם של האבות והאמהות.

"אלו מקם שזכו להתפלל פעם במערת המכפלה, בודאי יכולים לספר על התחושה המיוחדת שיש כשמתפללים במקום הזה, שהוא שער לכל התפללות העולות לכסא הכבוד..."

התחלנו להתפלל, ואני יכול לספר לך שאיורה מיוחדת של כבוד ראש עמדה בפתה. כמעט איורה של תפלה בעיר האבות, חברון...

שלך, אלי

נס על הים

תל-אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
P.P. - שולם
67'ש

תקציר: ר' ישעיהו ברודקי, אלפן המטפל בשני ילדים, יצא למסע ארץ לעבר ארץ הקודש. בחלקו האחרון של המסע, בספינת פשאו קטנה עמוסה עלים, סערה טלטה אותם לפרחק וקך בהתקרב חג הסוכות, הם הקיפו במאמצים קרבים סבה על הספינה. אך למחרת, שברו הגלים את הספינה...

נא לשמור על קדושת הגיליון

עריכה: ד. גרוחמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אירום: רפי דרוק
משתתפים: מ"ם הרשקוביץ, עוזי קפלון

להזמנות:
073-2480711

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

מאת עוזי קפלון

"בקר טוב, ידעיה!", הפתיע רב הרקינס את הנגר הישר, שהיה שקוע בחריטות אחרונות של ספסלו. "רואה אני כי עומד הנך לסים את הספסל היפה, הלא כן?"

הנגר קם ממקומו לכבוד האורח ומחה את מצחו במטפחת. "כן, בעזרת השם", חיד בגאונה שקטה על מעשה ידיו. "לרגע חשבתי שאתה הוא הרופא ההוא.. כל יום הוא מגיע הנה לראות כיצד מתקדם הספסל.. ומה שלומך אתה, רב הרקינס? שמה תספר לי מה חודש נתחדש אצלכם בבית המדרש?"

"לכן עתה באתי אליך!", שמח רב הרקינס. "חודש גדול נתחדש אצלנו בבית המדרש. מפי רבי צדוק עצמו שמעתי! הלא ידעת אם לא שמעת כי מחלקת השיטות היא בין חכמים האם חובה לבדק כל תלמיד שבא לבית המדרש, אם פיו ולבו שוים ומעשיו ישרים, ורק אז לקבלו, או שמה צריך לקבל את כלם כפי שהם, והמאור שבתורה כבר יחזירם למוטב. שמעת על המחלקת הזאת?"

"כן", שמח ידעיה לומר. "אני יודע, למשל, שרפן גמליאל, בנינה, מקפיד מאוד לקבל אך ורק מי שבאמת תוכו כבדו. יש שם ספסלים בדייק לפי מספר התלמידים הרשומים ולא יותר. למען האמת, לכן חשבתי דוקא על ספסל עבורם..."

"נפלא! ובכן, אתמול גליתי", המשיך רב הרקינס, "שזהו גם שיטתו של רבי צדוק. כך אמר הוא עצמו! חשבתי שחכמי יבנה ישמחו עד מאוד לשמע כי גם חכמי ירושלים צועדים בשיטתם!"

"בודאי", הסכים הנגר, "אך כיצד תעביר להם את הידיעה וירושלים סוגרת ומסגרת!"

"עם הספסל!", קרא רב הרקינס בחזון. "רק תחרט על הספסל את המלים: 'כל מי שאין תוכו כבדו אל יכנס לבית המדרש' וזהו. אני בטוח שהם יבינו את הרמז..."

תקציר: יוליוס הזחוח מנסה לפטט עם רבי צדוק ונגנה במשפט חריף: "מי שאין תוכו כבדו אל יכנס לבית המדרש..." יוליוס נבהל. האם החכם היהודי גלה את זהותי?

99 אזהרה: רמאי לפניה!

בימים הבאים נמנע יוליוס מלהתקרב לרבי צדוק. הוא חש כי כוחות נסתרים יש לו, לחכם הזה, וחשש שמה יצביע עליו פתאום ויגלה את קלונו ברבים. בקצור רוח ספר את המים עד שידעיה, הנגר היהודי, יסים כבר לבנות את הספסל עבורו בנו שביבנה. לחבריו הרופאים ספר כי איננו חש בטוב ולכן איננו מופיע בתורו למשמרת הטפול ברבי צדוק. "כואבת לי הבטן קשות!", התלונן באזניהם וזו היתה האמת לאמתה. תוצאה טבעית מן הלחץ והמתח בהם היה שרוי.

רב הרקינס, להבדיל, היה שרוי במתח אף הוא. היטב הבין כי במצב הנוכחי, דבר לא יעצר את הרומאי מלהגיע ליבנה ולחפש שם את הילדים. מה גם שהוא נושא עמו משלוח עבורם.. הפתעה אישית מאבא שבירושלים! כל יהודי ביבנה ישמח לעזרו לו ולהובילו אל מחוז חפצו.. איזה ספסל מרגז!

רגע.. נחה עליו הרוח פתאום ופניו האירו: הספסל! כן, אפשר להשתמש איכשהו בספסל, אולי לחרט בו איזו אזהרה מרמזת, משהו שרק הילדים החכמים יבינו, וידעו להזהר!

המלמד הותיק אמץ את מוחו, אולי אתיעץ אם רבי צדוק, חשב. הן הוא, בחקמתו הטהורה, עמד כבר על טיבו של הברנש. איך אמר לו? "כל מי שאין תוכו כבדו..."

קמטי מצחו של רב הרקינס התישרו בבת אחת ועיניו נצצו. לא, אין צורך לשאול! רבי צדוק בעצמו, ברוח קדשו, כבר נתן את התשובה... והוא מהר לשאת ורגלו אל עבר הנגריה של ידעיה.

המשך יבוא

בבית משפחת גאולה

שרי: אפא, את זוכרת את ה'פלויה פלכה' שאני עושה לחברות השבוע, אצלנו בבית?

אפא: בודאי שבן! הכנת תבנית?

שרי: בן, הכנתי ספור מאד יפה וגם רעיון מעגן שמקשר את הפרשה עם הגאולה. אבל נשארו לי עוד כמה דברים מאד חשובים להבין! לפצא מציאות, פות, תואמות לצלחות, ולהבין קנייה פתוק.

צביקה: זה נקרא דברים מאד חשובים? תמיד את מערבת דברים חשובים באמת, עם שטיות!

שרי: הפעם אתה טועה! זה בדיק קשור לרעיון שהכנתי לומר... בפרשה אנחנו קוראים על הנשואין של יצחק בן אברהם, עם רבקה בת בתואל... הוא הביא לבית את הרוחניות, והיא הכניסה את הרוחניות לכלים גשמיים. וזה התפקיד של עם ישראל, מאז ועד שהעבודה תסתיים, בימות הפטירה - לחבר ולהכניס את הקדשה העליונה, לתוך עולם החפר. כמו למשל לעשות 'פלויה פלכה' חסידי, בכלים פים..

נכדיה של הסבתא השוכבת חולה בתוך הבית, והילדה היא בתה של האחות. השנים אמרו כי ככל הנראה אלה שעותיה האחרונות של הסבתא.

ביראת-כבוד הכניסוהו הנכדים פנימה. הסבתא שכבה במטתה מערפלת למדי, אולם מיד כשהחל הרב לדבר אליה ביידיש והיא זהתה כי הוא רב, החלה לענות לו בהתרגשות. כל אותה עת עמדו הנכדים נדהמים למראה עיניהם, בעוד הרב מעורר בה זכרונות על משגים יהודיים בסיסיים, והיא נענית לו בשמחה. בסיום הבקור השאיר להם הרב חמר לקריאה בעניני יהדות.

עוד באותו ערב התקשר עוזר הרב אל הנכדים, ושמע כי הסבתא נפטרה זמן קצר לאחר שצעזבו. הוא רתם מיד את כל הנוגעים בדבר, ודאג שיקברו אותה כדת וכדין בבית העלמין היהודי.

עברו שש שנים. השנה היא תשס"ו. בבית-ספר חב"ד בי"טומיר נערך ערב נשים בנושא התפלה. המרצה, הגברת רבקה נימיו, ממשפחות השלוחים במקום, הרצתה בנושא, ולאחר מכן שאלה אם יש למישהי מהנוכחות ספור על תפלה שנתקבלה.

לרגע השתררה שתיקה, ואז, בהססנות-מה, קמה אחת האמהות. היא הציגה את עצמה בשמה, נטליה פוגורוי, אם לילדה חדשה בכתות הצעירות, והתחילה לספר:

אחי ואני גדלנו בכפר וצ'וריש, שבו התגוררה סבתי. אמנו נפטרה בהיותה צעירה, ואנו התחנכנו על ברפיה של הסבתא. בכפר כמעט לא היו יהודים, ומהסבתא לא שמענו אף מלה על יהדות. אנו עצמנו בקשי ידענו

לפתע פנתה אלינו והחלה לדבר במהירות ובנחישות, שלא לפי פוחותיה, מגבירה את קולה במאמץ עלאי. נראה היה כי הענין נוגע ללבה מאד. הדברים שאמרה הקמו אותנו. "כל השנים הסתרתי את עבדת היותנו יהודים", אמרה. "חששתי שנהיה שונים ומוזרים בעיני הצבור. אולם עתה אני מבקשת מכם דבר אחד: אנא, קברו אותי אך ורק בקבורה יהודית בבית-העלמין היהודי".

בסיום דבריה השתתקה הסבתא. נכר היה שהדברים עלו לה במאמץ רב, אולם שלוח היתה נסוכה על פניה, כאלו אבן כבדה נגלה מעל לבה. בשלב זה יצאנו לחצר, לדון בבקשתה. ואז כמו מן השמים, דלת החצר נפתחה ונכנס רב מזקן, ובקש לדבר עם הסבתא.

ברגע הראשון היינו בטוחים כי הסבתא הזמינה את הרב, אולם כשראינו את התרגשותה העצומה מבקורו, הבנו כי היינו עדים לצרוף מקרים נדיר ומפלא.

לא עברה שעה קלה מאז שעזב הרב את הבית והסבתא השיבה את נשמתה ליוצרה. אנשיו של הרב עסקו בקבורתה, והיא זכתה להקבר בבית-העלמין היהודי, כפי שבקשה.

המארג גרם לי להתענין ביהדות, התקדמתי הרבה מאז, והחלטתי לרשם את בתי לבית-הספר היהודי כאן, סקמה האם את ספורת המרגש.

הרב וילהלם היה נפעם לראות את יד ההשגחה, שפונה אותו לסייע לאשה יהודיה לבוא לקבר ישראל, ובעקבות זאת להחזיר משפחה שלמה לחיק היהדות.

מחכימים ונהנים

דבורים מיתרים

גביר אחד שגר שדכן אל רב מכבד והציע את בתו בעבור בנו של הרב. ברר הרב על הגביר ועל בתו והשדוך מצא חן בעיניו. הוא ובנו עלו על מרכבתו של הגביר ויצאו אל עירו, לפגש את המשפחה ואת המעמדת. בדרכם עצרו בפנדק-דרכים, ובשיחה שנקשרה עם יושבי הפנדק, ספר הרב על מטרת נסיעתו. הללו, שהתברר כי הם הולכי-רכיל, החלו לדבר באזני הרב בגנות העשיר ומשפחתו.

הרב קם ממקומו והורה לעגלון לצאת מיד לדרך ולנסע בלי תחנוני-בינים. הוא הוסיף ואמר, כי עכשו הבין מדוע נזקק אליעזר עבד אברהם לנס קפיצת הדרך של "היום יצאתי והיום באתי". לו היה נוסע בדרך הרגילה ועוצר בפנדקי-דרכים, היה שומע לשון-הרע על רבקה וספק אם השדוך היה יוצא אל הפעל...

קוראים בענין

תפלה שנוענתה

זה ספור מעורר השתאות על השגחה פרטית מפלאה, שכמותה זוכים לראות שליחי חב"ד ברחבי תבל. את הספור הזה מספר הרב שלמה וילהלם, שליח הרבי בעיר ז'יטומיר שבאוקראינה.

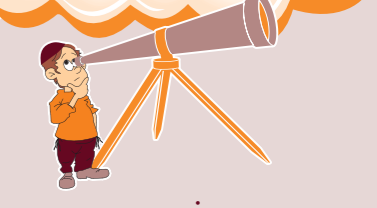
תחלתו של הספור בשנת תש"ס. הרב וילהלם מבקר בלונדון לרגל שמחה. אשתו של אחד ממכריו פונה אליו בבקשה - להתחקות על שרשי משפחתה בכפר קטן ונדח, וצ'וריש שמו.

בשובו של הרב וילהלם לאוקראינה, יצא עם עוזרו המסור, מותיקי הקהלה, הרב הירש שריבמן, אל הכפר הזה, שבקשי ידע על קיומו. הוא מצא כי הכפר שוכן במרחק כמה עשרות קילומטרים מברדיצ'ב, סמוך לעירה רוז'ין. בבואו לכפר חפש את בית-הקברות היהודי, ושם אכן גלה את שמות קרוביה של האשה ותעדם, כפי שבקשה.

כשסימנו את עבודת התעוד אמר הרב וילהלם לעוזרו, שאם כבר הגיעו לכפר, עליהם לחפש יהודים. הם פגשו כפרי זקן ושאלו אם יש במקום יהודים. לשמחתם נענה הזקן כי יש בכפר אשה יהודיה, זקנה מאד, ומסר להם את כתבתה.

כשנכנסו הרב וילהלם ועוזרו לחצר הבית, מצאו שם גבר ואשה צעירים, ועמם תינקת. הם התחילו לשוחח והתברר כי הם אח ואחות,

דמות מהפרשה

ידו בן יקשו

חידה: כמה מכם יודעים מי הוא הסבא שלי בלי להסתכל בפרשה?

לא לו שידעו, כל הכבוד. לא לו שלא ידעו, אתו רמז: בן דוד שלי הוא יעקב. יעקב יעקב שאתם קוראים לו "יעקב אבינו"... עכשו אתם כבר יודעים? ובכן, אני נכד של אברהם, אברהם אבינו! אבא שלי הוא יקשו, הבן של אברהם וקטורה...

אז איך זה שיעקב בן הדוד שלי כל כך מפרסם, ואני נכד של אברהם ואף אחד לא זוכר אותי? הענין הוא כזה: הקדוש ברוך הוא הבטיח לאברהם שרק זרעו של יצחק יקראו הממשיכים שלו. לאבא שלי ואחים שלו, אברהם נתן מתנות ושלח אותם בעודו חי לארץ קדם.

ואנחנו, אין לנו תלונות. גם סבתא קטורה הצדיקה, שחכמים דרשו עליה שהיא נקראת קטורה על שם שמעשה נאים כמו הקטרות של בית המקדש, הסבירה לנו שאנחנו צריכים לשמח על כך שיש לנו בכלל קשר לאברהם אבינו. אבל הצאצאים האמתיים שלו הם עם ישראל, העם המברך.

ואם בכל זאת יוצא לכם לעבר בארץ קדם, אתם מזמנים לבקר!

מגלים עולם

רבים נמל, אניות, רציף, גלים, עגן... בימינו, הנסיעה ממדינה למדינה ומיבשת אחת לשניה נעשית תוך שעות ספורות על ידי מטוס. אבל בקור קצר בין נמלי ישראל, יבהיר לנו שעדן הפעילות בהם שוקקת תמיד...

ארץ ישראל השוכנת לחוף הים התיכון, היא נקדת מפגש מרכזית בין שלוש יבשות גדולות. לכן נמלי הים שלה משמשים ערוץ קשר חשוב לא רק בינה לבין העולם, אלא גם בין המדינות השונות, בעקר בכל מה שקשור להובלת מטענים וסחורות. ארבעה נמלים פרושים לארץ חופי ישראל: באשדוד, בחיפה, באילת ובנינו. גם בעיר עכו, צפונית לחיפה, פעל נמל במשך אלפים שנה, אלא שבמרוצת הדורות נסתם הנמל בסחף.

